

Szabó Anna

Két fa (A nem esti mesék sorozatból)

Két fa állt egymás mellett. Sok évvel ezelőtt, mikor a törzsük még vékony, koronájuk ritkás volt, s éppen csak elkezdtek teremni, arról álmodtak, hogy dús lombjuk között madarak fészkelnek majd, ágaikon tavasszal virágok illatoznak, ősszel édes, leves, piros gyümölcsök érnek, jóllakotva a csipogó népséget. Kezdetben így is volt. Virágoztak. Törzsük, ágaik és kérgük nőtt, vastagodott; egyik évben több, a másikban kevesebb gyümölcsöt teremtek. Annyit azonban mindig, hogy jóllakhasson, aki feléjük jár. Hosszú évekig élvezték a madarak énekét. Szerették a szellőt, a tavaszi záporokat, elviselték a nyári viharokat, a telek néha ágakat törő hóterhét, s büszkén viselték alkalmi zúzmararuhájukat. Eltűrték a télre kérgük alá bújó kevéske bogarat, ágaik tövére telepedő sárga és zöld zuzmókat.

Nem tudni, melyik aszályos nyár, kemény tél, kínzó bogár, viszkető zuzmó okozta a változást. Talán mindezek együtt. Már nem akartak árnyat adó, dús lombot növeszteni. Már nem akarták, hogy madarak csiviteljenek az ágaikon csapatokban. Nem érdekelte őket, lesz-e termésük ősszel, s nem vidította fel a szívüket a téltől ajándékba kapott hóbunda vagy zúzmaracsipke. Már csak nyugalmat szerettek volna. Néha azért beszélgettek egymással. Felidéztek azokat az időket, amikor még illetudóak, halkabbak és nyugodtabbak voltak a madarak. Megköszönték, amit kaptak – ételt, fészeknek való helyet, árnyékot -, és nem ugrabugráltak, mikor a fák szerint elérkezett a pihenés ideje. Bogár kevesebb volt, harkálydoktor gyakrabban látogatott errefelé. Meghallotta ezt a beszélgetést egy vén varjú, és belerecegett az emlékezésbe:

Még hogy nem ugráltak? Dehogynem, de rugalmas ágaitokon még meg is hintáztattatok ő Még hogy megköszönték, amit adtatok nekik? Dehogy köszönték meg mással, mint fiókáik csipogásával, bátortalan, de lassan ügyesedő röptével, s ennek ti mindig nagyon örültetek. Bogár és harkály dolgába nem szólnék bele, de éppen ma találkoztam a közelben harkálydoktor unokatestvérével, egy zöldküllővel, jó orvos ő is, még ha másként szabták is az öltönyét. Amondó vagyok én, hogy nem csak a világ lett más, hanem ti is.

Hallod ezt a szemtelent? – Hallom, kéretlenül beleszól a beszélgetésünkbe. Neveletlen!

– Bele én, bár nem tettem fel a szárnyam. Az, hogy a viharokban le-letörtek ágaitok, megvastagodott a törzsetek, erősebb lett rajta a kéreg, önmagában nem okoz bajt. A ti bajotokon harkály doktor nem tud segíteni, mert a gyökereitek betegek. Már nem érnek elég mélyre. Nem azért viselnek meg benneteket ugráló madárrák, dühöngő viharok, mert gyengék vagytok, hanem mert a gyökereitek egy része elhalt, a többi pedig nem hatol elég mélyre ahhoz, hogy éltető vízhez jusson.

– Hogy mersz nekünk ilyet mondani? – kérdezte a kisebbik, elfeledve, hogy mekkora árnyékot vet rá a magasabbik.

– Megyek már, van énnekem elég dolgom nélkületek is – károgt a varjú, és elrepült.

A két fa meg csak állt, nyögdecsejt a feltámadó szélben. Már visszaszólni se volt kedvük.

Arra jött egy kislány. Meghallotta a fák ágainak szomorú nyikorgását.

– Szegény, ti szegény, sima törzsű sírdogáló fák – simogatta meg őket. – Ne szomorkodjatok, én sem sírok már. Csak egy kicsit. Nem vész el a testvérem, csak elveszítettem. Nem hagyott el az anyám, csak nem élhetek vele.

Tényleg alig sírt már. Mindössze két könnycsepp pottyant szeméből a földre. Két maró, sós csepp – egy-egy mindkét fa gyökerére. A gyökerek menekülni kezdtek a só elől. Mélyebbre, egyre mélyebbre fűrták magukat a földre, amíg olyan vízhez értek, ami enyhítette a könnycseppek okozta fájdalmat. Boldogan szívták magukba a föld nedveit. Egyre gyorsuló lüktetést éreztek ereikben, szívdobbanásuk egybeolvadt a földével. Könnyedén hajladoztak a szélben. Nyikorgásuk halk zizegéssé változott.

Jöhetne már a tavasz – mondta egyikük.

Kezdhethetnék építeni fészkeiket a madarak.

A kislány leült közéjük. Hallgatta a zizegést.

Forrást: <https://osztalyfonok.hu/5816/>